

Tiszafüredi tanácskozás a Tisza halairól (A társaság 4. konferenciája)

A Magyar Haltani Társaság – a tiszafüredi halas napok egyik programpontjaként – 2008. július 11-én a Tisza-tó fővárosában tartott előadóülést, amelynek fő témája a tiszai halállomány helyzetének értékelése volt.

A tanácskozáson a szakma más, jeles képviselői mellett jelen volt *dr. Pintér Károly*, a MÉM helyettes főosztályvezetője, a halászati ágazat irányítója, valamint *dr. Orosz Sándor*, aki a Haltermelők Országos Szövetsége ügyvezetőjeként és az Országgyűlés környezetvédelmi bizottságának elnökeként két oldalról is érintett e témában.

A tanácskozást *dr. Aradi Csaba* ökológus, a Tisza-tó kormánybiztosa nyitotta meg, kiemelve a Tiszán folyó ökológiai-természetvédelmi kutatások fontosságát. Ugyanezt hangsúlyozta bevezető előadásában *dr. Nagy Sándor Alex*, a Debreceni Egyetem Hidrobiológiai Tanszékének vezetője, aki halfaunánk hasznosítása vonatkozásában a természetvédelmi, halászati és horgászati érdekek összehangolását sürgette, aláhúзва, hogy minden hasznosítás feltétele a halak számára közegül szolgáló, megfelelő mennyiségű és minőségű víz biztosítása.



A partiumi *dr. Wilhelm Sándor* előadásából kitűnt, hogy a probléma nagyon is időszerű, mert a Felső-Tisza romániai vízgyűjtőjén jelenleg is számos veszélyforrás fenyegeti a vízi élővilágot. Ezek közül legjelentősebbek a színesfémek bányászatával és feldolgozásával kapcsolatos tevékenységek, hiszen számos helyi példa jelzi a nehézfémekkel terhelt vizek faunájának degradálódását.

Ezt követően *Halasi-Kovács Béla* előadásában előbb azokról a változásokról szólt, amelyek a

Tisza-tó fölötti hazai Tisza-szakasz halfaunájában történtek az idők során, majd az Európai Unió által megkövetelt monitorozási feladatokról és a hazai vízminősítési rendszer korszerűsítésének szükségességéről szólt.

A záró előadásban *dr. Harka Ákos* közel 4 évtized kutatási tapasztalatai alapján mutatta be a Tisza-tó halállományát, külön elemezve a gazdaságilag legfontosabb halfajok állományváltozásait, amelyek alapján következtetni lehet az eljövendő állapotokra is.

A tanácskozás végkövetkeztetései közül kiemelhető, hogy a Tisza napjainkra lényegében kiheverte a 2000. évi cianidkatasztrófa következményeit, de a vizeink tisztaságáért, a fenyegető veszélyek elhárításáért még nagyon sokat kell tennünk, keresve az együttműködés lehetőségeit a szomszédos országokkal.

A Tisza-tóra nézve fontos tanulság, hogy ott nem alkalmazható sem a halastavakon, sem az állandó vizű tározókon szokásos halgazdálkodási gyakorlat. A túlnyomórészt időszakos vízborítású terület egyedi „bánásmódot” kíván, amelyez a folyamatosan végzett haltani kutatás, a halállomány mindenkori állapotának naprakész ismerete adhat alapot.

Ugyanakkor arra is felhívták a figyelmet a szakemberek, hogy a tározó biológiai értelemben öregedik, egyre kevésbé biztosít a halai számára megfelelő táplálkozó-, ívó- és telelőhelyeket. Áldozni kell tehát ezek megújítására, de ha a szükséges beavatkozások megtörténnek, a Tisza-tó még évtizedeken át sok örömet szerezhet a vizek és halak szerelmeseinek.